

Dobrá zpráva pro Tebe od...Jany

Jak jsem se setkala s Bohem? Je to již řada let, to jsme ještě bydleli v Praze. Ale to bych vzala příliš stručně.

O Bohu jsem věděla už od malička. Babička mě vodila občas do kostela, kde jsem jako děčko měla poslušně sedět a poslouchat, co pan farář říká. Nebavilo mě to a navíc jsem se po panu faráři „opičila“ při obřadu. Když jsem dospěla a vdala se, s manželovými tetičkami jsem chodila zpívat do kostela. Brala jsem to jako zábavu, ale o Ježíše jsem se nezajímala. Ale už tenkrát mě Bůh miloval a měl svůj plán.

Stalo se jednou, že moje 6letá dcerka si šla pro zmrzlinu, bydleli jsme tenkrát v Uhřetěvsi, dost tam jezdila auta, hlavně v pátek. Dcera přecházela ulici, dívala se pouze na jednu stranu a porazilo jí auto. To auto bylo nákladní, odrazilo jí na obrubník chodníku. Byla v bezvědomí a krvácela z ucha a úst. Nějaký řidič, který jel okolo, ji odvezl do říčanské nemocnice. Když jsem se to dozvěděla, ihned mě souseď vzal do nemocnice, ani jsem nevěděla, jestli se to stalo mojí dceři, protože jsem doma vařila a ona odešla bez dovolení, dostala peníze od dědy. Když mně ji v nemocnici ukázali, bylo to strašné, myslela jsem, že je mrtvá. Převezli ji do Prahy a tam mi řekli, že musíme čekat, jestli se probere, že s ní nemůžou hýbat. Co jsem prožívala těch 48 hodin, než se probírala, nikomu nepřeji. Poprvé jsem klekla a prosila Boha, aby ji přivedl k životu. Můj manžel mě to tenkrát „ulehčil“ tím, že řekl, jestli se neprobere a zemře, že se se mnou rozvede. Moc jsem Boha prosila, aby ji zachránil. A on to udělal!

Doktorka řekla, že měla popraskanou spodinu lebeční a že v 90 % případů je to smrtelný úraz. Můžeme říkat, že se naše Lucka podruhé narodila. Za tři týdny ji pustili domů. Do dnešního dne nepřestanu Bohu děkovat, že i když jsem ho neznala, pomohl a zachránil mi dceru. Dnes je sama matkou 28leté dcery. Už tenkrát mě Bůh miloval, ale já jsem si stále žila svůj život. Občas jsem zašla do kostela, to bylo vše. Několik let na to jsme se s mužem po dvanáctiletém manželství rozvedli. Náš vztah ztroskotal na přátelství s jiným manželským párem. Velice jsme se přátelili, navštěvovali se. Jezdili s námi na chatu, chodili jsme na plesy, zkrátka velmi dobré přátelství. Můj manžel ovšem začal s mojí přítelkyní jezdit na chatu tajně. Jak dlouho to trvalo, nevím, ale výsledkem bylo, že s ní čekal dítě. Navíc mezi námi vznikaly hádky, které se víc a víc stupňovaly. Co jiného zbývalo než rozvod? Byla jsem velmi zklamaná, jak z manžela, tak ze zrahy kamarádky. Po našem rozvodu se manžel s mojí bývalou kamarádkou oženil.

Zůstala jsem sama s dětmi a nebylo to lehké. Když jsme bydleli ještě v rodinné vile mého manžela, děti mně hlídala manželova teta, abych mohla chodit do práce. Pak jsem se s dětmi přestěhovala do Prahy. Jako sociální případ jsem dostala třípokojový byt. Kvůli dětem jsem musela změnit zaměstnání. Pracovala jsem v jednom z předních hotelů v Praze jako zástupce vedoucího na minibarech. Jednou za 14 dní jsem brala služby na sobotu a neděli, když děti byly u otce. Protože děti rostly, rostly s nimi také finanční nároky. I když manžel na děti platil, nebylo toho mnoho. Každý, kdo má děti, ví, že ze všeho se hned vyrostete. Syn přišel třeba s ukopnutou podrážkou z fotbalu, museli jsme jít koupit nové boty. Došlo to tak daleko, že když jsem potřebovala kabát, šla mi jej koupit maminka, protože když dala peníze mně, použila jsem je na děti.

Jak šel čas, syn se oženil, starší dcera se vdala a já zůstala s nejmladší. Při jedné příležitosti mně byl představen můj nynější manžel. Byl milý a hodný a proto přeskočila jiskra. Po roce známosti jsme se vzali.

I když jsem začala chodit do místního kostela častěji, nebylo to ono. Jednou na sídlišti před Kulturákem hrála nějaká kapela a zvala do sálu na odpoledne. Myslela jsem, že to bude nějaké představení, tak jsme tam s manželem

šli. Místní křesťané tam pořádali křesťanské shromáždění pro veřejnost. Manžel odešel, když zjistil, že to jsou křesťané. Já zůstala a moc se mě dotklo, když jsem slyšela, co všechno pro nás Ježíš udělal. Celou dobu jsem brečela. Uvědomila jsem si, že můj život byl prázdný. Co jsem hledala, byla láska Ježíše Krista. Poznala jsem, že všechny dobré i zlé události v životě, mě přivedly k Ježíši Kristu. Nepřestávám mu děkovat za to, že mě zachránil a můžu s ním prožívat každý den - dobrý i zlý. On má pro mně řešení do každé situace, s ním mohu plakat i se s ním radovat. Vychovává mě, i když jsem už stará věkem, ale přesto jsem stále jako dítě. Ježíš je můj Pán, ale také ten nejlepší přítel, kterému mohu všechno říct, nikdy se na mě nezlobí, vždy mě pochopí a hlavně mě miluje. Vždyť za mě zemřel a všechny moje hříchy vzal na sebe.

V Praze jsem se stala členkou Křesťanského společenství, a když jsem se přestěhovala s manželem do Boleslavi, vstoupila jsem do sboru Jednoty bratrské.,

Mnohokrát jsem se přesvědčila, že člověk tě zklame, ale Ježíš nikdy. Někdy ti i ten nejbližší člověk ublíží nebo tě zraní, ale Bůh nikdy! On řekl: „*Nikdy Tě neopustím a nikdy se Tě nezřeknu*“.

Jana